

Pressen. Og allerede Ugen efter var Vejen ryddet for ham til den meget eftertragtede Redaktørpost ved »Borgerbladet«.

Max Bernhardt havde herved villet sikre sig at komme Philip Salomon i Forkøbet. Han var bange for at komme til at miste noget af sit Herredømme over Dyhring, dersom denne skulde faa sin Svigerfader at takke for Redaktørværdigheden.

Og nu havde Dyhring og Nanny holdt Bryllup. Det var sket med de færrest mulige Omstændigheder. En skøn Dag kom Nanny leende hjem fra Byen med den nybagte Redaktør under Armen, nejede dybt for sine Forældre og forestillede sig til disses Overraskelse som Fru Dyhring. De var om Formiddagen bleven viet paa et støvet Borgmesterkontor og havde — som hun tungfærdigt berettede — haft det rædsomste Mas med at holde sig alvorlige under Højtideligheden. Bag efter var de gaaet hen paa en Restavration og havde spist Frokost sammen med et Par af Dyhrings Bekendte, som de tilfældigt traf der.

Ved Middagsbordet, der nu blev dækket saa festligt, som det i Hast lod sig gøre, udbragte Philip Salomon sit Hjertebarns og hendes Brudgoms Skaal i en Sindsbevægelse, som dannede en pudsig Modsætning til de Nygiftes egen muntre Ligevægt. Ogsaa Moderen var stærkt rørt, skønt hun søgte at skjule det. Hvormeget end det snart